8 Ιουνίου 2026

Μοναχός Θεόκτιστος Διονυσιάτης (1926 – 8 Ιουνίου 1995)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

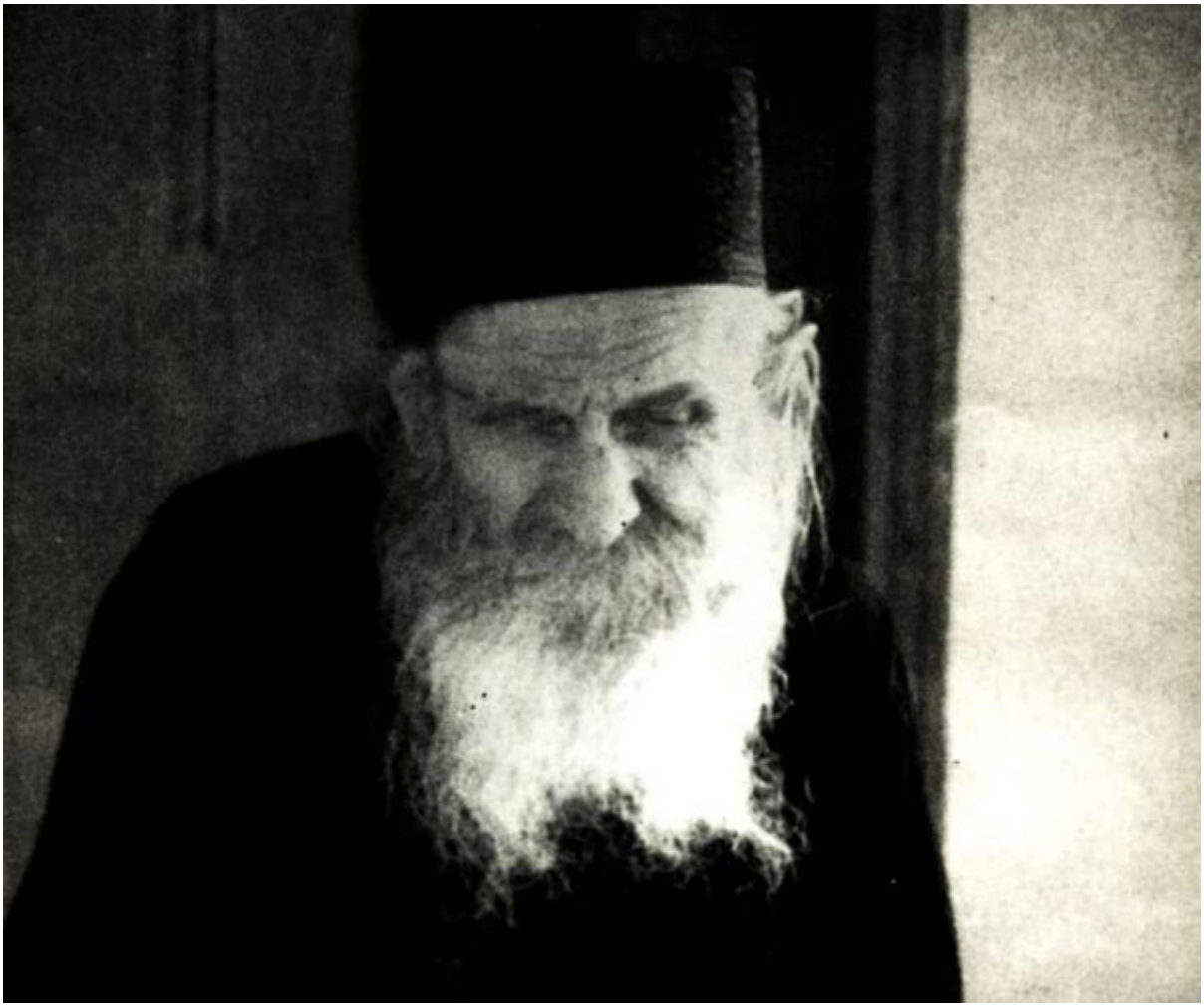

Monahos Theoktistos Dionysiatis (1926-1995) 1
Image not found or type unknown
Μοναχός Θεόκτιστος Διονυσιάτης· ο φίλος των αγίων

Ο κατά κόσμον Θεόδωρος Σαχρόνης του Αθανασίου και της Σύρμως γεννήθηκε στην ωραία Λάιστα Ζαγορίου της εύανδρης Ηπείρου το 1926. Αποφοίτησε του οκτατάξιου ρουμανικού Γυμνασίου των Ιωαννίνων.

Έμενε στο κελλί του αγίου Νήφωνα († 1508), που ήταν γεμάτο εικόνες, ακολουθίες, Συναξάρια και Γεροντικά. Ήλθε στη μονή Διονυσίου το 1957 και εκάρη μοναχός το 1959. Οι γονείς του ήταν ευσεβείς, και εκοιμήθησαν όταν ήταν παιδί. Μετά την απόλυσή του από τον στρατό ταλαιπωρήθηκε επί μία πενταετία από την ασθένεια της φυματιώσεως. Οι ιατροί τον είχαν καταδικασμένο σε θάνατο. Ένα βράδυ είδε στον ύπνο του τον άγιο Νικόλαο. Την άλλη ημέρα πήγε να εξομολογηθεί. Στο ναό

που μπήκε ήταν του αγίου Νικολάου. Νέες εξετάσεις έδειξαν ότι δεν είχε πλέον τίποτε. Ευχαρίστησε εγκάρδια τον άγιο.

Πριν φύγει για μοναχός πήγε να προσκυνήσει τη Μεγαλόχαρη της Τήνου. Διηγείται ο ίδιος με συγκίνηση: «Στις 15 Αυγούστου 1957 βρισκόμουν στην Τήνο, στη χάρη Της. Τότε είδα την Παναγία μας μαυροφορεμένη να πετάει μέσα στο ναό την ημέρα της πανηγύρεως και να ευλογεί τον λαό. Την είδε όλος ο κόσμος και τα μάτια μας έτρεχαν βροχή από δάκρυα χαράς και κατανύξεως. Όλοι οι χριστιανοί φώναζαν: Παναγία μας, Παναγία μας, σώσε μας, ελέησέ μας. Έλεγα κι εγώ τότε δακρυσμένος: Πω, πω, ποιος είμαι εγώ που αξιώνομαι να δω την Παναγία μας; Εγώ ο αμαρτωλός, ο άσωτος, ο διεφθαρμένος της κοινωνίας; Μυστήρια και απερίγραπτα πράγματα έχει η πίστη μας. Χαρά σ' αυτόν που πιστεύει και αγαπά τον Θεό. Πολλά θαύματα γίνονται τότε. Μεγάλη δουλειά να πιστεύεις στον Θεό και στο έλεός Του».

Monahos Theoktistos Dionysiatis (1926-1995) 2

Image not found or type unknown

Μοναχός Θεόκτιστος Διονυσιάτης· ο πάντοτε φιλάγιος Γέροντας

Ως κονακτσής που ήταν στο αντιπροσωπείο της μονής στις Καρυές, του Αγίου Στεφάνου, παρουσιάσθηκε ο πρωτομάρτυς και πρωτοδιάκονος να θυμιάζει το ναό. Ως γηροκόμος στη μονή έκανε τρεις περίπου δεκαετίες. Κύρτωσε να διακονεί με υπομονή και προθυμία τα γεροντάκια. Ήταν πάντα σκυφτός, κοιτούσε χάμω και βαστούσε ένα μεγάλο κομποσχοίνι λέγοντας την ευχή. Συνήθιζε να μιλά για τους βίους των άγιων. Τις ασθένειές του θεράπευε με τις Παρακλήσεις σε αυτούς. Όταν

ήταν υγιής, πήγαινε στα παρεκκλήσια και προσευχόταν ώρες. Θυμάμαι με πόση επιμονή με κυνηγούσε να γράψω συγκεντρωτικά τους βίους των Ηπειρωτών αγίων. Τελικά έγραψε κάποιος άλλος και χάρηκε πολύ. Οι άγιοι ήταν φίλοι του. Μιλούσε φιλικά μαζί τους. Δεν τους αισθανόταν μακριά. Μιλούσε γι' αυτούς με ζωντάνια, φυσικότητα, αφελότητα, απλότητα και ζωηρότητα μεγάλη.

Ήταν πράγματι ο απλούστατος Θεόκτιστος μοναχός αγιοτρόφος, αγιόφιλος, φιλάγιος. Τρεφόταν, εμπνεόταν, διδασκόταν από τη ζωή των άγιων μας. Ζούσε σε συνεχή κοινωνία με τους άγιους. Χαιρόταν αφάνταστα να μιλά για τους άγιους. Αισθανόταν την παρουσία των άγιων στη ζωή του. Ήταν ένας αληθινός αγιολόγος.

Μεταλαμβάνοντας, εξομολογούμενος, συγχωρώντας τους πάντες, υπομένοντας ασθένειες, γηροκομούμενος τώρα και αυτός, που γηροκόμησε πολλούς Διονυσιάτες πατέρες, αναχώρησε από τα επίγεια για τα ουράνια στις 8.6.1995.

Πηγές–Βιβλιογραφία:

Μοναχολόγιον Ιεράς Μονής Διονυσίου.

Πηγή: *Μοναχού Μωυσέως Αγιορείτου, Μέγα Γεροντικό εναρέτων αγιορειτών του εικοστού αιώνος Τόμος Β΄ – 1956-1983, σελ. 833-834, Εκδόσεις Μυγδονία, Α΄ Έκδοσις, Σεπτέμβριος 2011.*